

Sykkeltur!

Herlige lørdag, tidlig opp, litt frokost og sykkeltur! Resten av familien, kone og barn, hadde planer om vestkanttorget og bytur og fikk sove så lenge de ville – han var fri! I det minste på formiddagen. Hvilken sykkel og hvor? Jonathan stakk ned i sykkelboden. Der stod det en terrengsykkel, type Cannondale, stor, ganske tung og godt egnet til turveier. Det stod også en Trek racersykkel, perfekt for bilveier.

Valgets kvaler, tur i marka med Cannondale eller tur langs veien med Trek? Marka ville være ganske tom for folk så tidlig på lørdager, turen ville antagelig gå opp til Fossum og videre innover til Brunkollen. Bilveien ville være innover Sørkedalen. Begge alternativene helt perfekte.

Været var usedvanlig fint, ikke antydning til skyer noen retninger og passe varmt eller kaldt. 15 grader og en flott vårdag!

Rask beslutning. Marka!

På med sykkeldrakten, akkurat riktig temperatur til langbukse med seler, vindtett langarmet sykkelskjorte, hansker, sykkelsko og hjelm. Han rasket med seg en cola og en youghurt på veien ned. Skulle han forresten ta på GoPro kameraet? Jonathan hadde opptil flere GoPro kamera med diverse utstyr. GoPro var et utrolig lite og kult kamera, perfekt til filming under alle former for aktiviteter. Han hadde til og med dykket med det med stor suksess.

Ok, kamera skal med. Jonathan hentet kamera, sjekket at batteri og ekstra batteripakke var montert og fulladet, det ville gi 5 timer med film, formaterte et 32Gb minnekort, la inn en anti dugg pakke og monterte med et glis hele stasen på hjelmen. I skyggen så det ut som om han hadde en liten vorte på toppen av hjelmen! Kamera til record! Et hyggelig lite lydsignal og svakt blinkende LED lys fortalte at han var i ferd med å filme omgivelsene i full HD, perfekt!

Forsiktig oppvarming oppover Nadderudveien, Jonathan hadde for lengst forstått at eneste vei til en noenlunde grei tur var nettopp det, en forsiktig oppvarming de første minuttene. Pulsmåleren viste en grei stigning opp mot 120 til 130 slag i minuttet. Perfekt!

Han fant rytmen fort, aktiv giring, tråkk, trekk, tråkk, trekk – sykkelskoene gav perfekt feste til pedalen og kroppen fungerte etter hvert optimalt. Lårmusklene fungerte perfekt i kombinasjonen tråkk og trekk med skoene trygt festet til pedalene. Krapp sving under bruen der Griniveien gikk over elven og videre mot Fossum. Cannondale sykkel var ikke direkte bygget for fart, altfor brede og grovmønstrede dekk, men med et skikkelig dekktrykk, 7bar, gikk den likevel greit, også på asfalt. Det var imidlertid først når han trampet inn på grusveien opp mot Østervannet og forbi bommen at sykkelkomforten kom til sin rett. De uvanlig store dekkene fungerte utmerket på grusveiens små humper og dumper. Farten økte.

Det er noe eget med marka om våren. På sykkel får man inntrykkene kraftig innover seg, lukt, lyder og harmoni. Veien svingte seg oppover mot Østervannet. Noen bratte oppoverbakke, noen krappe svinger og noe sletter. Jonathan bruker hele tiden giret aktivt og kjenner at kroppen fungerer. Han justerer hastighet og belastning kontinuerlig og kjenner at Brunkollen

er et naturlig mål for dagen. Opp til Brunkollen er virkelig oppover. De siste få kilometerne er noe skikkelige dødare av noen bratte oppoverbakker.

Knallhardt kjør opp de siste kneikene før Østervannet. Jonathan lar hastigheten falle ettersom pulsen stiger, er nå opp mot 160 i puls og lar den ligge der. En slik dag er det faktisk mulig å sanse Østervannet før det kommer til syne. Fuglelivet blir litt annerledes, luktene blir annerledes, i det hele nærmer man seg et vann. Vel oppe slår Jonathan litt av på energiforbruket, tross alt er det langt til Brunkollen, og tar det litt med ro langs vannet.

Etter kun kort tid er pulsen behagelig nede på 120 og Jonathan nyter naturen langs vannet.

I det fjerne er det imidlertid noe rart. En slags uskarphet i luften? Som om bølgene på et stille vann når man har kastet uti en stein? Sentrum for fenomenet ligger tilsynelatende litt over veien og er helt uforklarlig. Bølgene i luften bølger ut i fra et sentrum og i alle retninger i langsomme bevegelser.

Jonathan trækker nysgjerrig nærmere, hva er dette? Ettersom han nærmer seg beveger fenomenet seg lengre unna, blir større og dekker på en måte mer av det Jonathan ser. Et øyeblikk får han angst og kaster et blick på pulstalleren, er han i ferd med å få et illebefinnende? Men nei, pulsen er rolig på omtrent 120 slag i minuttet, alt ok. Han ser rundt seg, på siden og bak er alt ok, med andre ord kroppen og synet er i orden, det er luften det er noe feil med. Er det en luftspeiling han nærmer seg, en mirage, eller hva det heter, sånn som i en ørken?

Han tråker hardere, dette må han komme til bunns i!

Plutselig er han inne i fenomenet! Nå er det mirage overalt! Er han i ferd med å få et illebefinnende? Nå viser pulstalleren skyhøye 220 slag pr. minutt før den plutselig slukker og går i svart. Jonathan får panikkangst og trækker på. Husker fjernt et internettråd fra en kompis, ”når du føler at du går gjennom helvete må du fortsette å gå”!

Ute igjen!

Like plutselig som han var inne er han ute og alt er ok! Han snur seg kjapt og kikker bakover – ingenting. Fenomenet var borte!

Han trækker videre, vissheten om at alt er Ok kommer fra kroppen. Alt virker som det skal, bena fungerer, pulsen er igjen nede på normale 130 for innsatsen og han legger i vei opp mot sliteretappen. De siste fem kilometerne!

Han trampet på, kikket tilfreds på pulstalleren på styret og kunne konstatere at alt gikk som det skulle. Også oppover de aller bratteste bakkene opp mot Brunkollen holdt han koken, så vidt!

Naturen her oppe var fantastisk. Tett skog, en mengde fugler og lukten av furuskog. Han kunne ikke annet enn å bli bergtatt av det hele. Litt nedover og så oppover igjen mot Brunkollen.

Brunkollen er borte!

Ingen hytte, ingen små overnattingshytter, intet tun, bare den kjente utsikten! Hva har skjedd? Har han syklet feil? Har han tatt til høyre et sted han skulle tatt til venstre? Utrolig rart. Vel var hadde veien vært litt mindre vedlikeholdt enn han hadde husket fra i fjor, men han hadde vært for opptatt av tråkkingen og naturen til å tenke noe over akkurat veikvaliteten. Dessuten var Cannondale perfekt til litt rufsete vei.

Heldigvis hadde han med seg en cola og en youghurt og han fant ut at det var like greit å sette seg på en stubbe og spise og drikke litt. Merkelig stubbe egentlig, den var tydelig hugget med øks og ikke tatt med motorsag? Hvem hogger trær med øks her oppe? Det var faktisk flere slike stubber der.

Ok, Jonathan tenkte ikke særlig mer på det, satt seg på en stein og nøt utsikten. Han måtte ha syklet feil, for utsikten var heller ikke som den pleide å være, umulig å se noe særlig av Oslo og heller ikke en lyd fra skytebanen.

Etter en youghurt og en cola bar det nedover igjen! Farlig bratt, men Cannondale hadde bra bremses og det kom heldigvis ingen i mot – som vanlig så tidlig på en lørdag.

Nedoverturen tar som vanlig overraskende lang tid, men etter hvert dukket Østernvannet opp i det fjerne ned til høyre. Hvor kunne han ha tatt feil av veien? Det var ingen andre avkjørsler, men på en måte var veien litt ukjent. Mindre opparbeidet, mer som en kjerrevei med tydelig spor av hester, i midten?

Plutselig dukker den merkelige mirage fenomenet opp igjen, som på oppoverturen, litt høyere enn veien og nok engang så det ut som om luften hadde former som ringer som bredte seg i vannet fra et punkt litt over veien. Han braste videre, mot sentrum av fenomenet og merket som på oppoverturen at pulsen raste i vei når han nærmet seg, enda det var nedoverbakke. Så døde pulstelleren, han var midt inne i fenomenet og så like plutselig som det var kommet var det forsvunnet igjen.

Utrolig rart!

Alt ble som forrige gang helt normalt igjen og han fortsatte turen forbi Østernvannet, mot Fossum, under veibroen og ned Nadderudveien.

Når Jonathan nærmet seg huset oppdaget han at bilen til kona stod i oppkjørselen og regnet med at turen til Vestkanttorget hadde blitt unnagjort og at det nærmet seg middag. Han låste opp, gikk rundt for å åpne døren til sykkelboden innenfra, hentet sykkel og hang fra seg sykkelbukse og jakke. Hjelmen med kamera ble satt på hyllen.

Han kom plutselig til å huske på at han hadde filmet hele turen. Han hadde også filmet akkurat den turen før! Skulle bli spennende å sammenligne filmene og finne ut hvor han hadde kjørt feil. Resten av klærne måtte opplagt vaskes, han var svett.

Vel inne i huset var det bare å snike seg opp, tappe vann i badekaret, sette på radioen og ta seg et velfortjent bad. Alltid like irriterende at det bråker så innmari når man fyller opp et badekar, det måtte da være tid for yndlingsprogrammet, PopQuiz!

Nå kommer imidlertid konen inn! Hun påstår at hun hadde blitt vekket av at badekaret fyltes og av høy radio. Jonathan svarer overrasket, ”Vekket?” Og få til svar at klokken er jo tross alt ikke mer enn halv ti! Jonathan skjønner ingenting. Han hadde grangivelig syklet av sted klokken halv ni, tråkket opp til Brunkollen og tilbake, en tur som normalt tar minst tre timer, kanskje fire med en god rast oppe ved Brunkollen? Nå hadde han liksom bare vært borte en time? Det er jo ikke lengre enn den tiden det tar å sykle til Østernvannet?

Han husker episoden ved Østernvannet – hva hadde egentlig skjedd? Var det noe med det rare fenomenet? Og utsikten, hadde han vært på rett sted? Filmen!

Han badet i en fei og løp ned for å hente kamera. På med en PC, koble til kamera, laste inn film!

Den var ikke veldig stor, slett ikke de antall gigabyte som skal til for å dekke fire timer! Han klikket på fila og startet avspillingen.

Der er avgangen hjemmefra, Nadderudveien, Griniveien, Fossum, gangveien oppover, Østernvannet på venstre side, Østernvannet på høyre side. Nedover igjen.

Stopp og en halv. Det rare fenomenet var ikke der. På et filmbilde var han på vei oppover, på det neste på vei nedover. Ikke et eneste glitch i filmen, en rute, et bilde viste en sykkel på vei oppover, det neste bildet viste en sykkel på vei nedover. Ingen feil, ikke noe rare bølger i luften, ingenting. Ikke feil i klokken på filmen, alt viste at ingenting hadde skjedd, bare en sykkel som uforklarlig snur og tar veien nedover igjen. Jonathan husker at pulstelleren sviktet inne i miragen, men det som var verre var at det helmekaniske armbandsuret også må ha stoppet – det viste korrekt tid!

En merkelig og urovekkende opplevelse, det kom til å ta en stund før Jonathan syklet til Brunkollen igjen.....